

5. neděle postní A

*Kdo žije a věří ve mne,
neumře navěky. (Jan 11,26)*

První čtení

Ezechiel 37,12-14

Toto praví Hospodin Bůh: "Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal" – praví Hospodin.

Druhé čtení

Římanům 8,8-11

(Bratři a sestry!) Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

Evangelium

Jan 11,1a.3-7.17.20-27.33b-45

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: "Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen." Když to Ježíš uslyšel, řekl: "To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn." Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: "Pojďme znovu do Judska!" Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: "Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá." Ježíš jí řekl: "Tvůj bratr vstane." Marta mu odpověděla: "Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den." Ježíš jí řekl: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?" Odpověděla mu: "Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít

na svět." Ježíš v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: "Kam jste ho položili?" Odpověděli mu: "Pane, pojď se podívat!" Ježíš zaplakal. Židé říkali: "Hle, jak ho miloval!" Ale někteří z nich řekli: "Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?" Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: "Odstraňte ten kámen!" Sestra zemřelého Marta mu namítla: "Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den." Ježíš jí odpověděl: "Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží." Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal." Po těch slovech zavolal mocným hlasem: "Lazare, pojď ven!" Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhu (plátna) a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: "Rozvažte ho a nechte odejít!" Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

K zamyšlení

Při podrobném pozorování našeho životního pole uvidíme, že toto pole je plné hrobů. Během našeho života – čím jsme starší, tak tím více – platí, že musíme zvládnout menší nebo větší umírání. Musíme se rozloučit s představami a sny o našem životě, které již nemůžeme uskutečnit. Je potřeba vyrovnat se se slabostmi druhých, se svými vlastními slabostmi, se zklamáními, z rozchodů, se zkušenostmi odcizení a samotou a vinou. Někdy zažíváme tak hluboko sahající zranění, že nám doslova uniká životní síla a my se cítíme strnule a jakoby mrtví.

Marta, kterou známe jako ženu, která stála oběma nohama na zemi, si nebere servítky, když konfrontuje Ježíše ihned po jeho příchodu vši svou silou, vším svým smutkem, ano i výčitkami (kdybys tu byl...!). Její otevřenost nás také povzbuzuje, abychom se ani my nebáli vyjádřit Ježíšovi náš hněv, náš smutek, naše stížnosti, naše otevřené otázky. Dnešní evangelium je pozvání k tomu, abychom věřili, že nářek Ježíš uslyší a vezme ho vážně.

"Bože, nerozumím ti, ale klaním se ti." Jen přiznání se a vytrvání v naší nouzi a rozpacích tváří tvář hrobům v našem životě nás může povzbudit, abychom se natrvalo nezahloubali do našeho utrpení, ale abychom upřeli pohled, i když někdy plný bolesti, ale přesto plný důvěry v Boha živého. Možná pak budeme přes tuto zkušenost zla, nouze a samoty obdarováni tou vírou, která hovoří o Kristu jako o pánu nad životem a smrtí, a která se opírá o příslib proroka Ezechiela: Bůh chce do nás vdechnout nový život. Chce nám darovat nového životního ducha, ve všech těch mnoha umíráních našeho bytí až po fyzickou smrt na konci našeho pozemského života. Jen s vědomím vzkříšení se nám podaří, abychom ve všech životních situacích – také v těch zřetelně bezvýchodných – se dívali na smrt ne jako na "exitus" (konec), ale jako na "transitus" (přechod v nové bytí) a z tohoto přesvědčení se vždy rozhodovali pro život! Když v našem životě zažijeme, jak do nás Bůh stále nanovo vdechuje svého životního Ducha, můžeme i druhým s jasným přesvědčením přislíbit: Bůh chce zmrtvýchvstání a nový život – i pro tebe!

5. neděle postní A

*Kdo žije a věří ve mne,
neumře navěky. (Jan 11,26)*

První čtení

Ezechiel 37,12-14

Toto praví Hospodin Bůh: "Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal" – praví Hospodin.

Druhé čtení

Římanům 8,8-11

(Bratři a sestry!) Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

Evangelium

Jan 11,1-45

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: "Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen." Když to Ježíš uslyšel, řekl: "To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn." Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: "Pojďme znovu do Judska!" Učedníci mu odpověděli: "Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?" Ježíš na to řekl: "Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo." Po těch slovech ještě dodal: "Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil." Učedníci mu řekli: "Pane, jestliže spí, uzdraví se." Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: "Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!" Tomáš – řečený Blíženec – vyzval ostatní učedníky: "Pojďme i my, ať zemřeme s ním!" Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili (v žalu) nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: "Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys

žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá." Ježíš jí řekl: "Tvůj bratr vstane." Marta mu odpověděla: "Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den." Ježíš jí řekl: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?" Odpověděla mu: "Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět." Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: "Mistr je tu a volá tě." Jak to (Marie) uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: "Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel." Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: "Kam jste ho položili?" Odpověděli mu: "Pane, pojď se podívat!" Ježíš zaplakal. Židé říkali: "Hle, jak ho miloval!" Ale někteří z nich řekli: "Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?" Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: "Odstraňte ten kámen!" Sestra zemřelého Marta mu namítla: "Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den." Ježíš jí odpověděl: "Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží." Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal." Po těch slovech zavolal mocným hlasem: "Lazare, pojď ven!" Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy (plátna) a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: "Rozvažte ho a nechte odejít!" Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

K zamyšlení

Při podrobném pozorování našeho životního pole uvidíme, že toto pole je plné hrobů. Během našeho života – čím jsme starší, tak tím více – platí, že musíme zvládnout menší nebo větší umírání. Musíme se rozloučit s představami a sny o našem životě, které již nemůžeme uskutečnit. Je potřeba vyrovnat se se slabostmi druhých, se svými vlastními slabostmi, se zklamáními, z rozchodů, se zkušenostmi odcizení a samotou a vinou. Někdy zažíváme tak hluboko sahající zranění, že nám doslova uniká životní síla a my se cítíme strnule a jakoby mrtví.

Marta, kterou známe jako ženu, která stála oběma nohama na zemi, si nebere servítky, když konfrontuje Ježíše ihned po jeho příchodu vši svou silou, vším svým smutkem, ano i výčitkami (kdybys tu byl...!). Její otevřenost nás také povzbuzuje, abychom se ani my nebáli vyjádřit Ježíšovi náš hněv, náš smutek, naše stížnosti, naše otevřené otázky. Dnešní evangelium je pozvání k tomu, abychom věřili, že nářek Ježíš uslyší a vezme ho vážně.

"Bože, nerozumím ti, ale klaním se ti." Jen přiznání se a vytrvání v naší nouzi a rozpacích tváří tvář hrobům v našem životě nás může povzbudit, abychom se natrvalo nezahlobali do našeho utrpení, ale abychom upřeli pohled, i když někdy plný bolesti, ale přesto plný důvěry v Boha živého. Možná pak budeme přes tuto zkušenost zla, nouze a samoty obdarováni tou vírou, která hovoří o Kristu jako o pánu nad životem a smrtí, a která se opírá o příslib proroka Ezechiela: Bůh chce do nás vdechnout nový život. Chce nám darovat nového životního ducha, ve všech těch mnoha umíráních našeho bytí až po fyzickou smrt na konci našeho pozemského života. Jen s vědomím vzkříšení se nám podaří, abychom ve všech životních situacích – také v těch zřetelně bezvýchodných – se dívali na smrt ne jako na "exitus" (konec), ale jako na "transitus" (přechod v nové bytí) a z tohoto přesvědčení se vždy rozhodovali pro život! Když v našem životě zažijeme, jak do nás Bůh stále nanovo vdechuje svého životního Ducha, můžeme i druhým s jasným přesvědčením příslibit: Bůh chce zmrtvýchvstání a nový život – i pro tebe!